

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 18 października 2018 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka handlowa – Ostateczne cło antydumpingowe na niektóre produkty pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej – Cło antydumpingowe, którego niezgodność z układem ogólnym w sprawie taryf celnych i handlu została stwierdzona przez organ ds. rozstrzygania sporów Światowej Organizacji Handlu (WTO)

W sprawie C-207/17

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Commissione tributaria di primo grado di Bolzano (sąd podatkowy pierwszej instancji w Bolzano, Włochy) postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2017 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 21 kwietnia 2017 r., w postępowaniu:

Rotho Blaas Srl

przeciwko

Agenzia delle Dogane e dei Monopoli,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, wiceprezes, pełniący obowiązki prezesa pierwszej izby, J.C. Bonichot, E. Regan, C.G. Fernlund i S. Rodin (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: R. Schiano, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 1 marca 2018 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Rotho Blaas Srl przez P. Bellantego oraz B. Bonafini, avvocati,
- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez G. Albenzio, avvocato dello Stato,
- w imieniu Rady Unii Europejskiej przez H. Marcos Fraile oraz E. Rebastiego, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez N. Tuominena, avocat,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez P. Stancanellego, N. Kuplewatzky'ego oraz T. Maxiana Ruschego, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: włoski.

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy ważności rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2009, L 29, s. 1), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 924/2012 z dnia 4 października 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 91/2009 (Dz.U. 2012, L 275, s. 1) oraz rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/519 z dnia 26 marca 2015 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji, w następstwie przeglądu wygaśnięcia przeprowadzonego na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2015, L 82, s. 78) (zwanym dalej łącznie „spornymi rozporządzeniami”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Rotho Blaas Srl a Agenzia delle Dogane e dei Monopoli (agencją ds. ceł i monopoli, Włochy, zwaną dalej „agencją celną”) w przedmiocie nałożenia, w ramach decyzji korygującej, należności celnych, cła antydumpingowego i podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „VAT”), powiększonych o odsetki i odsetki za zwłokę z tytułu przywozu wkretów do drewna do Unii Europejskiej.

Ramy prawne

- 3 Decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. 1994, L 336, s. 1) Rada Unii Europejskiej przyjęła porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu (WTO), podpisane w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r., jak również porozumienia znajdujące się w załącznikach 1–3 do tego porozumienia (zwane dalej łącznie „porozumieniami WTO”), wśród których znajdują się Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (Dz.U. 1994, L 336, s. 11, zwany dalej „GATT 1994”), a także Porozumienie w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym WTO”).
- 4 Rozporządzeniem nr 91/2009 Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub ze stali pochodzących z Chin.
- 5 W dniu 28 lipca 2011 r. Organ Rozstrzygania Sporów WTO (zwany dalej „ORS”) przyjął sprawozdanie organu apelacyjnego i sprawozdanie zespołu orzekającego zmienione sprawozdaniem organu apelacyjnego w sprawie „Wspólnoty Europejskie – ostateczne środki antydumpingowe wprowadzone względem przywozu niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin” (WT/DS 397) (zwane dalej „decyzją ORS z dnia 28 lipca 2011 r.”). W sprawozdaniach tych stwierdzono w szczególności, że Unia postąpiła sprzecznie z niektórymi postanowieniami porozumienia antydumpingowego WTO.
- 6 W wyniku decyzji ORS z dnia 28 lipca 2011 r. Rada przyjęła w dniu 4 października 2012 r. rozporządzenie wykonawcze nr 924/2012, które zmieniło rozporządzenie nr 91/2009 między innymi poprzez dokonanie obniżenia cła antydumpingowego, które zostało przewidziane w tym ostatnim rozporządzeniu.

- 7 Rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 723/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. rozszerzającym ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 91/2009 na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji (Dz.U. 2011, L 194, s. 6), zmienionym rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 693/2012 z dnia 25 lipca 2012 r. (Dz.U. 2012, L 203, s. 23), środki antydumpingowe zostały rozszerzone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub ze stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z tego kraju.
- 8 W następstwie przeglądu wygaśnięcia środków przeprowadzonego na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51) Komisja rozporządzeniem wykonawczym 2015/519 utrzymała na dodatkowy pięcioletni okres cło antydumpingowe ustanowione i zmienione, odpowiednio, rozporządzeniem nr 91/2009 i rozporządzeniem wykonawczym nr 924/2012.
- 9 Decyzją z dnia 12 lutego 2016 r. ORS przyjął nowe sprawozdania stwierdzające niezgodność środków przyjętych przez Unię w rozporządzeniu wykonawczym nr 924/2012 z niektórymi postanowieniami porozumienia antydumpingowego WTO (zwane dalej „decyzją ORS z dnia 12 lutego 2016 r.”).
- 10 W wyniku decyzji ORS z dnia 12 lutego 2016 r. Komisja przyjęła w dniu 26 lutego 2016 r. rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/278 uchylające ostateczne cło antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji (Dz.U. 2016, L 52, s. 24, zwane dalej „rozporządzeniem uchylającym”).
- 11 W art. 1 do tego rozporządzenia uchylone zostały cła antydumpingowe ustanowione przez sporne rozporządzenia.
- 12 Zgodnie z art. 2 wspomnianego rozporządzenia uchylenie ceł antydumpingowych, o których mowa w jego art. 1, staje się skuteczne z dniem wejścia w życie tego rozporządzenia, ustanowionym w jego art. 3, i nie stanowi podstawy zwrotu ceł pobranych przed tą datą.
- 13 Rozporządzenie uchylające zostało przyjęte na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/476 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie środków, które Unia może podjąć po przyjęciu przez organ ds. rozstrzygania sporów WTO sprawozdania dotyczącego zagadnień antydumpingowych i antysubsydyjnych (Dz.U. 2015, L 83, s. 6).
- 14 Artykuł 1 ust. 1 tego rozporządzenia przewiduje, że gdy ORS przyjmuje sprawozdanie dotyczące środków przyjętych przez Unię na podstawie jej uregulowania antydumpingowego, Komisja może, w zależności od przypadku, odwołać [uchylić] lub zmienić kwestionowany środek lub przyjąć wszelkie inne szczególne środki uznane za właściwe w danej sprawie.
- 15 Artykuł 3 wspomnianego rozporządzenia stanowi, że „[ś]rodki przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia stają się skuteczne od daty ich wejścia w życie i nie stanowią podstawy do zwrotu opłat celnych pobranych przed tą datą, chyba że ustalono inaczej”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 16 Rotho Blaas jest spółką mającą siedzibę w Bolzano (Włochy) i prowadzącą działalność w zakresie produkcji i sprzedaży zaawansowanych technologii mających zastosowanie w konstrukcjach drewnianych.

- 17 W okresie od 8 września 2011 r. do 28 lutego 2014 r. spółka Rotho Blaas złożyła do kilku włoskich urzędów celnych wiele deklaracji dotyczących ostatecznego przywozu z Tajlandii wkrętów do drewna, przedstawiając świadectwa pochodzenia wystawione przez tajlandzkie organy.
- 18 Na podstawie informacji otrzymanych ze strony Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) dotyczących stanowiących oszustwo transakcji przywozu, w szczególności z Tajlandii, urząd celny w Bolzano dokonał kontroli a posteriori transakcji przywozu dokonanych przez spółkę Rotho Blaas i stwierdził, że sprzecznie ze świadectwami pochodzenia przedstawionymi w tym zakresie 75% przywiezionych towarów pochodziło w rzeczywistości z Chin oraz że zwolnienia z należności celnych zostały zatem nieprawidłowo zastosowane do odnośnych towarów.
- 19 W konsekwencji decyzją korygującą z dnia 14 października 2016 r. urząd celny nałożył na spółkę Rotho Blaas obowiązek zapłaty należności celnych, ceł antydumpingowych oraz VAT, powiększonych o odsetki i odsetki za zwłokę.
- 20 Spółka Rotho Blaas wniosła skargę zmierzającą do stwierdzenia nieważności tej decyzji do sądu odsyłającego, zarzucając nieważność ex tunc spornych rozporządzeń ze względu na obowiązki ciężące na Unii na podstawie porozumienia antydumpingowego WTO, a w szczególności ze względu na decyzję ORS z dnia 12 lutego 2016 r., w której stwierdzona została niezgodność środków antydumpingowych ustanowionych przez te rozporządzenia.
- 21 W tym zakresie Rotho Blaas podkreśla, że Komisja w wyniku tej decyzji uchyliła rozporządzeniem uchylającym cła antydumpingowe wprowadzone i zmienione przez sporne rozporządzenia. Niemniej jednak wyłącznie do Trybunału należy stwierdzenie nieważności aktów Unii, takich jak rozporządzenia.
- 22 Urząd celny podnosi przed sądem odsyłającym, że w przeciwieństwie do argumentacji Rotho Blaas, co do zasady rozporządzenia Unii mają jedynie skutek ex nunc, a nie ex tunc. Przyznanie mocy wstecznej uchyleniu dokonanemu przez rozporządzenie uchylające stanowiłoby naruszenie skuteczności omawianych rozporządzeń.
- 23 Sąd odsyłający uważa, że należy w związku z tym zapytać Trybunał, po pierwsze, o ważność spornych rozporządzeń w świetle decyzji ORS z dnia 28 lipca 2011 r. i 12 lutego 2016 r., w których stwierdzona została niezgodność środków antydumpingowych ustanowionych przez te rozporządzenia z porozumieniem antydumpingowym WTO oraz GATT z 1994 r.
- 24 Po drugie, w przypadku takiej nieważności pojawia się pytanie o to, czy owa nieważność ma skutek ex tunc, to znaczy od daty wejścia w życie spornych rozporządzeń, czy też przeciwnie, skutek ex nunc, ponieważ ich uchylenie staje się skuteczne jedynie od daty wejścia w życie rozporządzenia uchylającego.
- 25 W tych okolicznościach Commissione tributaria di primo grado di Bolzano (sąd podatkowy pierwszej instancji w Bolzano, Włochy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
 - „1) Czy rozporządzenie [...] nr 91/2009 [...], rozporządzenie wykonawcze [...] nr 924/2012 [...] oraz rozporządzenie wykonawcze [...] 2015/519 [...] są nieważne lub niezgodne z prawem w świetle art. VI GATT z 1994 r. oraz w świetle decyzji ORS z dnia 28 lipca 2011 r., czy też są one niezgodne z tym artykułem lub tą decyzją?
 - 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy uchylenie ceł antydumpingowych ustanowionych na podstawie zakwestionowanych środków wywołuje skutki od daty wejścia w życie rozporządzenia uchylającego, czy też od daty wejścia w życie zakwestionowanego środka, to znaczy rozporządzenia nr 91/2009?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

W przedmiocie dopuszczalności

- 26 W uwagach przedstawionych Trybunałowi rząd włoski wyraża wątpliwości co do prawa spółki Rotho Blaas do podnoszenia zarzutu nieważności spornych rozporządzeń przed sądem odsyłającym, a w konsekwencji – co do dopuszczalności pierwszego pytania, ponieważ spółka ta mogła przecież wystąpić, w rozumieniu orzecznictwa wynikającego z wyroku z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), do sądu Unii o stwierdzenie jego nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 27 Spółka Rotho Blaas zauważa, że sama nie mogła zaskarżyć zgodności z prawem spornych rozporządzeń, ponieważ rozporządzenie, z uwagi na swój charakter, nie może stanowić, ani faktycznie, ani prawnie, przedmiotu indywidualnej skargi podmiotu o stwierdzenie nieważności, chyba że ów podmiot wykazałby, iż zaskarżone rozporządzenie dotyczy go indywidualnie i bezpośrednio w taki sposób, że stawia go w odmiennej sytuacji niż ogół podmiotów gospodarczych (wyrok z dnia 15 lipca 1963 r., Plaumann/Komisja, 25/62, EU:C:1963:17).
- 28 W tym zakresie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że zasada ogólna, która ma na celu zagwarantowanie, aby każdy miał możliwość powołania się, w ramach zaskarżenia niekorzystnego dla niego środka krajowego, na nieważność aktu Unii służącego za podstawę tego środka, nie sprzeciwia się temu, aby prawo to podlegało warunkowi, iż zainteresowany nie miał prawa do bezpośredniego żądania przed sądem Unii stwierdzenia nieważności tego aktu na podstawie art. 263 TFUE. Jednak tylko w przypadku, gdy można stwierdzić, że skarga danej osoby o stwierdzenie nieważności rozpatrywanego aktu byłaby bez wątpienia dopuszczalna, osoba ta nie ma prawa powoływać się na nieważność owego aktu przed właściwym sądem krajowym (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, pkt 23; z dnia 18 września 2014 r., Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 28, 29; a także z dnia 16 kwietnia 2015 r., TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 18).
- 29 W tym kontekście należy przypomnieć, że dopuszczalność skargi wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną na akt, którego nie jest ona adresatem, jest na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE uzależniona od warunku, czy osobie tej przyznaje się legitymację czynną, który to warunek zostaje spełniony w dwóch sytuacjach. Po pierwsze, skargę taką można wnieść pod warunkiem, że akt dotyczy tej osoby bezpośrednio i indywidualnie. Po drugie, osoba taka może wnieść skargę na akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych, jeżeli dotyczy on jej bezpośrednio (zob. w szczególności wyroki: z dnia 17 września 2015 r., Mory i in./Komisja, C-33/14 P, EU:C:2015:609, pkt 59, 91; a także z dnia 13 marca 2018 r., Industrias Químicas del Vallés/Komisja, C-244/16 P, EU:C:2018:177, pkt 39).
- 30 A zatem tylko w przypadku, gdy można byłoby stwierdzić, że sporne rozporządzenia dotyczą bez wątpienia osoby prawnej takiej jak Rotho Blaas bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, osoba ta nie miałaby prawa powoływać się na nieważność owych rozporządzeń przed sądami odsyłającymi (wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 57).
- 31 W tym zakresie należy zauważyć, że rozporządzenia ustanawiające cła antydumpingowe, takie jak sporne rozporządzenia, mają charakter normatywny, ponieważ mają one zastosowanie do ogółu zainteresowanych podmiotów gospodarczych (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 lutego 1984 r., Allied Corporation i in./Komisja, 239/82 i 275/82, EU:C:1984:68, pkt 11; a także z dnia 16 kwietnia 2015 r., TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 18).

- 32 Niemniej jednak z utrwalonego orzecznictwa wynika, że rozporządzenie ustanawiające cło antidumpingowe może dotyczyć indywidualnie kilku rodzajów podmiotów gospodarczych, bez uszczerbku dla możliwości, iż będzie ono dotyczyć indywidualnie innych podmiotów gospodarczych, z uwagi na niektóre właściwe dla nich cechy charakterystyczne, charakteryzujące ich względem każdej innej osoby (zob. podobnie wyroki: z dnia 16 maja 1991 r., *Extramet Industrie/Rada*, C-358/89, EU:C:1991:214, pkt 16; z dnia 16 kwietnia 2015 r., *TMK Europe*, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 22).
- 33 Po pierwsze, rozporządzenie ustanawiające cła antidumpingowe może dotyczyć indywidualnie tych producentów i eksporterów danego produktu, którym zarzucane są praktyki dumpingowe poprzez wykorzystanie danych wynikających z ich działalności handlowej (wyrok z dnia 18 września 2014 r., *Valimar*, C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 30 i przywołane tam orzecznictwo).
- 34 Po drugie, może tak również być w wypadku tych producentów i eksporterów rzeczzonego produktu, których ceny odsprzedaży zostały uwzględnione dla celów skonstruowania cen eksportowych i których w konsekwencji dotyczą ustalenia odnoszące się do istnienia praktyki dumpingowej (wyroki: z dnia 14 marca 1990 r., *Nashua Corporation i in./Komisja i Rada*, C-133/87 i C-150/87, EU:C:1990:115, pkt 15; z dnia 14 marca 1990 r., *Gestetner Holdings/Rada i Komisja*, C-156/87, EU:C:1990:116, pkt 18; a także z dnia 16 kwietnia 2015 r., *TMK Europe*, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 20).
- 35 Po trzecie, może tak być także w przypadku importerów powiązanych z eksporterami rozpatrywanego produktu, w szczególności w sytuacji, gdy cena eksportowa została obliczona na podstawie cen odsprzedaży na rynku Unii stosowanych przez tychże importerów, oraz w sytuacji, gdy samo cło antidumpingowe zostało obliczone w oparciu o te ceny odsprzedaży (wyroki: z dnia 11 lipca 1990 r., *Neotype Techmashexport/Komisja i Rada*, C-305/86 i C-160/87, EU:C:1990:295, pkt 19, 20; a także z dnia 16 kwietnia 2015 r., *TMK Europe*, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 21).
- 36 Tymczasem w niniejszej sprawie nic nie wskazuje na to, że sporne rozporządzenia zostały przyjęte z uwzględnieniem indywidualnej sytuacji spółki Rotho Blaas podobnie jak w odniesieniu do kategorii podmiotów gospodarczych, o których mowa w pkt 33–35 niniejszego wyroku, lub że rozporządzenia te dotyczą owej spółki z innych powodów w sposób, jaki wyróżniałby ją od pozostałych importerów produktów stanowiących przedmiot omawianych środków antidumpingowych.
- 37 Z powyższego wynika, że nie można uznać, iż wspomniane rozporządzenia bez wątpienia dotyczyły w sposób indywidualny spółki Rotho Blaas w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 38 Po drugie, jeżeli chodzi o to, czy spółka Rotho Blaas mogła w sposób oczywisty wnieść skargę na podstawie art. 263 akapit czwarty ostatni człon zdania TFUE na sporne rozporządzenia w zakresie, w jakim stanowią one akty regulacyjne dotyczące jej bezpośrednio oraz akty niezawierające środków wykonawczych w rozumieniu tego przepisu, wystarczy tylko zauważyć, że to na podstawie decyzji wydanych przez właściwe organy krajowe na odnośne podmioty gospodarcze, takie jak m.in. Rotho Blaas w postępowaniu głównym, nałożony został obowiązek zapłaty ceł antidumpingowych ustanowionych przez sporne rozporządzenia.
- 39 W związku z tym nie można uznać, iż sporne rozporządzenia w sposób oczywisty nie zawierają środków wykonawczych w rozumieniu art. 263 akapit czwarty ostatni człon zdania TFUE.
- 40 Z uwagi na powyższe nie można stwierdzić, że spółka Rotho Blaas mogła w rozumieniu orzecznictwa, o którym mowa w pkt 29 niniejszego wyroku, bez wątpienia wystąpić o stwierdzenie nieważności spornych rozporządzeń na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, co uniemożliwiłoby jej podniesienie zarzutu nieważności tych rozporządzeń przed sądem odsyłającym.
- 41 Z powyższego wynika, że pytanie pierwsze jest dopuszczalne.

Co do istoty

- 42 Przez pytanie pierwsze sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy sporne rozporządzenia są nieważne w świetle art. VI GATT z 1994 r. i decyzji ORS z dnia 28 lipca 2011 r.
- 43 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że przepisy umowy międzynarodowej, której stroną jest Unia, mogą zostać powołane na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności prawa wtórnego Unii lub zarzutu opartego na niezgodności z prawem takiego aktu wyłącznie pod podwójnym warunkiem, po pierwsze, że nie sprzeciwiają się temu charakter i struktura tej umowy, a po drugie, że treść tych przepisów jest bezwarunkowa i dostatecznie jasna (zob. w szczególności wyrok z dnia 13 stycznia 2015 r., Rada i in./Vereniging Milieudedefensie i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, od C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2015:4, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo). W ten sposób jedynie w przypadku łącznego spełnienia tych dwóch warunków można powoływać się przed sądem Unii na te przepisy w celu oceny zgodności aktu Unii z prawem.
- 44 Otóż, jeżeli chodzi o porozumienia WTO, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że z uwagi na ich charakter i strukturę nie znajdują się one co do zasady wśród przepisów, w świetle których może być oceniana zgodność z prawem aktów instytucji Unii (zob. w szczególności wyroki: z dnia 23 listopada 1999 r., Portugalia/Rada, C-149/96, EU:C:1999:574, pkt 47; z dnia 1 marca 2005 r., Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, pkt 39; a także z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 85).
- 45 W tym zakresie Trybunał podniósł w szczególności, że przyznanie, iż zadanie zapewnienia zgodności prawa Unii z postanowieniami WTO spoczywa bezpośrednio na sądzie Unii, oznaczałoby pozbawienie organów ustawodawczych i wykonawczych Unii swobody działania, którą mają podobne organy partnerów handlowych Unii. Jak bowiem wiadomo, niektóre układające się strony, w tym najważniejsi partnerzy handlowi Unii, w świetle przedmiotu i celu porozumień WTO doszły do wniosku, że postanowienia te nie znajdują się pośród norm, w świetle których ich sądy oceniają zgodność z prawem przepisów prawa wewnętrznego. Dopuszczenie takiego braku wzajemności groziłoby doprowadzeniem do zakłócenia równowagi w stosowaniu przepisów WTO (zob. w szczególności wyroki: z dnia 23 listopada 1999 r., Portugalia/Rada, C-149/96, EU:C:1999:574, pkt 43–46; z dnia 9 września 2008 r., FIAMM i in./Rada i Komisja, C-120/06 P i C-121/06 P, EU:C:2008:476, pkt 119; a także z dnia 18 grudnia 2014 r., LVP, C-306/13, EU:C:2014:2465, pkt 46).
- 46 Trybunał ponadto miał okazję wyjaśnić, że nie można dopuścić możliwości powoływania się przed sądami Unii przez podmiot gospodarczy na to, że uregulowanie Unii jest niezgodne z decyzją ORS, taką jak w niniejszej sprawie decyzja ORS z dnia 28 lipca 2011 r. W rzeczywistości bowiem zalecenia i decyzje ORS stwierdzające brak przestrzegania zasad WTO nie mogą co do zasady, i bez względu na związane z nimi znaczenie prawne, zostać w sposób fundamentalny oddzielone od materialnych przepisów przekładających się na zobowiązania zaciągnięte przez członka w ramach WTO. W ten sposób zalecenie lub decyzja ORS stwierdzające brak przestrzegania wspomnianych zasad nie mogą co do zasady, w większym stopniu niż przepisy materialne zawarte w porozumieniach WTO, być podnoszone przed sądami Unii w celu ustalenia, czy dane uregulowanie Unii jest niezgodne z tym zaleceniem lub z tą decyzją (wyrok z dnia 10 listopada 2011 r., X i X BV, C-319/10 i C-320/10, niepublikowany, EU:C:2011:720, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 47 To w dwóch wyjątkowych sytuacjach, które wynikają z woli samoograniczenia przez prawodawcę unijnego swobody swojego działania przy stosowaniu przepisów WTO, Trybunał przyznał, że do sądu Unii należy w odpowiednim przypadku kontrola zgodności z prawem aktu Unii i aktów wydanych w celu jego wykonania w świetle porozumień WTO lub w świetle decyzji ORS stwierdzającej nieprzestrzeganie tych porozumień (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, pkt 40).

- 48 Chodzi, po pierwsze, o sytuację, w której Unia miała zamiar wykonać szczególny obowiązek przyjęty w ramach tych porozumień, i po drugie, o przypadek, w którym odnośny akt prawa Unii wyraźnie odsyła do konkretnych postanowień tych porozumień (wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, pkt 41 i przywołane tam orzecznictwo).
- 49 A zatem to w świetle jednego z tych kryteriów należy w niniejszym przypadku ustalić, czy ważność spornych rozporządzeń może być badana w świetle art. VI GATT z 1994 r. oraz decyzji ORS z dnia 28 lipca 2011 r.
- 50 Jeżeli chodzi przede wszystkim o sporne w postępowaniu głównym rozporządzenie nr 91/2009, należy przypomnieć, że akt ten nie odsyła wyraźnie do szczególnych postanowień art. VI GATT z 1994 r. ani nie wynika z niego, że przyjmując to rozporządzenie, Rada miała zamiar wykonać jakieś szczególne zobowiązanie przejęte w ramach tego układu lub, ogólniej, w ramach porozumień WTO.
- 51 W zakresie, w jakim sąd odsyłający zastanawia się w szczególności nad ważnością rozporządzenia w świetle decyzji ORS z dnia 28 lipca 2011 r., wystarczy stwierdzić, że decyzja ta jest późniejsza i nie może w związku z tym stanowić jego podstawy prawnej.
- 52 Następnie, w odniesieniu do rozporządzeń wykonawczych nr 924/2012 i 2015/519, o ile rozporządzenia te przekładają się w pewien sposób na wolę Unii wykonania decyzji ORS z dnia 28 lipca 2011 r., o tyle jednak nie może to – ze względu na wyjątkowość sytuacji pozwalających na kontrolę zgodności z prawem w świetle zasad ustanowionych przez WTO, co zostało przypomniane w pkt 47 niniejszego wyroku – wystarczyć dla stwierdzenia, że poprzez przyjęcie wspomnianych rozporządzeń Unia miała zamiar wykonać szczególne zobowiązanie przejęte w ramach WTO, które mogłoby uzasadniać wyjątek od niemożliwości powołania się na przepisy WTO przed sądem Unii i umożliwić przeprowadzenie przez ten sąd kontroli zgodności z prawem odnośnych aktów Unii w świetle tych przepisów (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 marca 2005 r., Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, pkt 42–48; a także z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 93–98).
- 53 W rzeczywistości bowiem rozporządzenie wykonawcze 2015/519 poprzestaje na utrzymaniu w pięcioletnim dodatkowym okresie nałożenia cła antydumpingowego w następstwie dochodzenia w ramach przeglądu tego cła przed jego wygaśnięciem, bez wspomnienia o decyzji ORS z dnia 28 lipca 2011 r. Ponadto nie wspomina ono bardziej szczegółowo o obowiązkach wynikających z przepisów WTO.
- 54 Wreszcie, jeżeli chodzi o rozporządzenie wykonawcze nr 924/2012, prawdą jest, że niektóre jego motywy odnoszą się do wspomnianej decyzji, wymieniając sformułowane w niej wnioski. Z rozporządzenia tego nie wynika jednak wola prawodawcy Unii dostosowania się do tych właśnie wniosków, lecz raczej wola dokonania w ich świetle przeglądu odnośnego cła antydumpingowego przy jednoczesnym zagwarantowaniu przysługującej temu prawodawcy swobody działania w stosowaniu przepisów WTO w tym zakresie.
- 55 Ponadto w tym samym duchu rozporządzenie w sposób ogólny odwołuje się w szczególności do porozumienia antydumpingowego WTO.
- 56 W tych okolicznościach nie można stwierdzić, że ważność spornych rozporządzeń może być oceniana w świetle art. VI GATT z 1994 r. lub w świetle decyzji ORS z dnia 28 lipca 2011 r.
- 57 W związku z tym należy stwierdzić, że ocena pytania pierwszego nie ujawniła żadnego elementu, który mógłby wpłynąć na ważność spornych rozporządzeń.

W przedmiocie pytania drugiego

- 58 Ponieważ pytanie drugie zostało przedstawione na wypadek, gdyby sporne rozporządzenia zostały uznane za nieważne, nie ma potrzeby udzielania na nie odpowiedzi.

W przedmiocie kosztów

- 59 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Ocena pytania pierwszego nie ujawniła żadnego elementu, który mógłby wpłynąć na ważność rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 924/2012 z dnia 4 października 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 91/2009 lub rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/519 z dnia 26 marca 2015 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji, w następstwie przeglądu wygaśnięcia przeprowadzonego na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009.

Podpisy